

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Monitio VIII. Pro ijs qui scientiam infusam affectant certis ritibus sine labore, &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

sic qui scrutator est maiestatis opprimetur
 à gloria a. & alio loco. Altiora te ne qua-
 siveris & fortiorate ne scrutatus fueris : sed
 quae praecepit tibi Deus illa cogita semper, &
 in pluribus operibus eius ne fueris curiosus.
 non est enim tibi necessarium, ea quae ab-
 sccondita sunt videre oculis tuis. In super-
 uacuis rebus noli scrutari multipliciter.
 Plurima enim super sensum hominum osten-
 sa sunt tibi. Multos enim supplantavit su-
 spicio illorum & in vanitate detinuit sen-
 sus illorum b. Mysteria fidei & salutis,
 fide nobis credenda sunt, & à Deo re-
 uelata fuerunt Ecclesiae suae. Alia oc-
 culta quaedam Deus nulli reuelat, sed
 sibi reseruat, vt secreta cordium, futu-
 ra mere contingentia, &c. & hæc citra
 reuelationem sciri arte vel scientia vl-
 la nequeunt. Et hæc conari scire est va-
 num & inane, & artes ad hoc nitentes
 sunt superstitiosae. Aliæ res sciri pos-
 sunt studio, disciplina & experientia,
 in his cauendum ne sine labore, aut v-
 lu, vel doctore, ea conemur scire per
 media illicita, vt sunt ars Notoria & si-
 miles diuinationes, de quibus egimus
 toto libro quarto. Harum rerum tale-
 m scientiam à dæmone infundi seu
 tradi patet, ex rebus quas prædicunt,
 quas cum nequeant scire luce naturæ,
 nec acceperint diuina reuelatione,
 consequens est ea discere à dæmone:
 qui (vt foueat superstitionem) eo quod
 vtantur signis ab ipso institutis, etiam
 ignaris nec sentientibus illis phanta-
 siam mouet vt hoc vel illud dicant, vt
 docet Diuus Augustinus libro secundo, de
 doctr. Christiana. vnde sequitur eum
 qui vult huiusmodi scire, consentire in
 magisterium diaboli, seque eius disci-
 plinæ tradere, & Deum doctorem at-
 que Dominum deserere, & à fide apo-
 statare. stulti sunt qui dæmonum re-
 sponis credunt, quia fallere dæmonum
 est. Sic sefellere Cræsum & Pyrrhum,

A testibus D. Hieronym. in cap. 41. Esai
 D. Augustino 3. de ciuitat. Dei Laëtantio
 & alijs, Manfredum teste Pico lib. 4. de
 Pranotio. capite nono. Indos apud Oforiū
 lib. 2. hist. Lusit. cap. 15. Ferrantem Co-
 mitem Flandr. & alios quos lib. 4. me-
 morau. d. sect. 4.

MONITIO VIII.

B Pro ijs qui scientiam infusam affe-
 ctant certis ritibus sine
 labore, &c.

Onendi primo, curiosita-
 tem sciendi non necessaria,
 non modo non vtilem, sed
 valde noxiam esse tolere.
 Spiritum sapientiæ & intellectus à solo
 Deo expectandum : quoniam qui vo-
 lunt, sed quos placet, solet implere.
 C Melior est homo, ait Ecclesiasticus, qui mi-
 nuitur sapientia, & deficiens sensu in timo-
 re, quam qui abundat sensu, & transgre-
 ditur legem altissimi.] Et verissimum il-
 lud D. Hieronymi nescio vbi: Melius est
 nescire aliquid, quam cum periculo (scilicet
 animæ) discere. vt & illud D. Prosperi.
 Non sunt scrutanda, quæ Deus occultæ esse
 voluit, quæ autem manifesta fecit, non sunt
 negligenda: ne & in illis illi ite curiosi, & in
 his damnabiliter inueniamur ingrati. De
 altitudine discretionis Dei non conturbabi-
 tur cor humilitatū nostræ, si firma & stabili
 fide tenebit, omne iudicium Dei iustum esse
 secretum: vt vbi inuestigari non potest, quare
 ita iudicet, sufficiat scire, quis iudicet. Lau-
 da & venerare quod agitur, quia tuum est
 nescire cur agitur] sine scrutatores he-
 iusmodi diuinorum secretorum, mer-
 gi solent inuadabili profundo. Nec
 minus periculosum est nouos sciendi
 modos, quam nouas doctrinas inue-
 nire, de quibus ab Apostolo præmo-

C. 19. V. 22.

de gent.
vocat.

1. Tim. 4.
v. 1.
Mar. t. v.
21.

Pfal. 105.
v. 28.

1. Cor. 14.
ph.
11.

niti sumus, fore, qui sectarentur: *doctri-
nas demoniorum*. quid aliud faciunt qui
doctoribus dæmonibus vtuntur? Au-
diant Chrysoftomum explicantem il-
lud Saluatoris, *abmutesce & exi ab homi-
ne: Saluiferum hoc nobis (ait) dogma datur,
ne credamus dæmonibus, quantumcunque
denunciant veritatem. Jcaueant ne irritent
Deum in adinventionibus suis, & multipli-
cetur in eius ruina. caueant ne: quod de-
plorat Richardus Victorinus: Veri-
tatem quarant non in veritate, sed in
vanitate: quasit am inueniant, non ad veri-
tatem, sed ad vanitatem, & quod miserrimum
est, in verbis vitæ & lucra mortis nego-
tiantur.*

Præterea tales admonendi sunt, tub-
esse periculum superstitionis, & ten-
tationis Dei. Nam qui scientiam quæ-
runt modis insolitis, vtrique se peri-
culo exponunt. Naturaliter scientiæ
pauulatim, successu temporis, lectio-
ne, auditione, & experientia acquirun-
tur (vt recte Aristoteles) petere à Deo
vt infundat, sicut Danieli & Salomoni
fecit, est petere, vt sine necessitate mi-
raculum edat: quod est tentare Deum.
Adhibere orationes, aut alia ad hoc nõ
instituta à Deo aut Ecclesia, est vanita-
tem quærere & mendacium diligere,
(vt ait Psalmista) & proinde supersti-
tiosum. Orandus itaque Deus, & nobis
imul naturali conatu elaborandum.
Nam facientes Deus adiuuat. Periculũ
magnum est: ne *arti memoria* (quæ tradi
potest præceptis locorum & cellularũ
ad hoc accommodatis) aliquid super-
stitionum *artis Notoria* admisceatur:
hoc ergo vt caueant, mo-
nendi,

(*)

A

MONITIO IX.

*Proijs qui sunt cupidi corporea salutis, ho-
noris, aut pecunia, aut gratiæ acquirenda
vel recuperanda, & ad hoc vtuntur me-
dijs suscitatis Saluatorum, seu Saluta-
torum, de quibus actum, l. r. ca. 3. q. 4.
vel etiam Periaptorum, de quibus ibid.
cap. 4. q. 5.*

B

Nculcanda diligenter illis est
hæc regula: *In omni egritudine,
ne, aut iactura bonorum fortune
vel corporis, que solent hominib.*

*à Deo, vt flagellapccatorum, & mala pena
infligi, seruos Dei ad duo debere præsidia
confugere. Primo, quærere & inuestigare
modos, & remedia cuncta, quæ natura-
lis ratio hominem docet, vt se hoc peri-
culo vel noxa liberent. Secundo, sedulo
& feruenter commendare Deo & san-
ctis personam suam, familiam, & bona,
& orare: vt cœlesti sua ope & liberali-
tate suppleat, & præstet id quod hu-
mana imbecillitas nequit consequi.
Quoad primum ergo moneantur ad-
hibere humanam naturalemque dili-
gentiam, ipsi per se sibi non deesse: &
prudenciores consulere, quoad valetu-
dinem, pharmacopolas, medicos, chi-
rurgos: quoad iacturam aliorum bo-
norum, amicos, & alios qui prudentia,
& vsu, experientiaque pollent. Quoad
secundum, seu spiritualem diligentiam:
confugiant ad orationes, ieiunia, &
charitatis opera: confidant in Deo, spe-
rent ab eo remedium: curent orari à*

C

D

E

*personis pijs, religiosisque: missas ad eã
intentionem dici: denique omni stu-
dio contentur Deo quam maxime pla-
cere. talibus enim hostijs placatur Deus.
docet nos hoc ipsum S. S. in Ecclesia-
stico: Honor a medicum propter necessita-
tem. Etenim creauit illum altissimus. A Deo*

Iuge hæc
js que
sta li. 6.
2. lib. 3.
1. ca. 3. q. 4.
& li. 4.
p. 2. q. 4.
1. ca. 3.

Ecclesia
in p. 11.

est enim